

[Finansministeren.]

at der sker noget som helst. Det kalder jeg en politisk set ganske uforsvarlig Indstilling overfor alvorlige økonomiske Spørgsmaal.

Og denne Indstilling er jo ens for de to Partier. Den er lige negativ, lige stærkt imod at gøre noget virkeligt. Der foreligger, som det er antydnet her i Dag, fra tidligere Tid et Slags Tilsagn fra de to Partier om, at de vilde være med til at tilvejebringe det, der skulde til til Dækning af Nedgangen i Toldindtægter, men det forekommer mig, at man tager noget let paa de Løfter, man i saa Henseende har givet. Det er allerede fremhævet her overfor Venstre, at Venstre overhovedet ikke har villet gaa med til noget som helst, at Venstre forleden Dag stemte imod, da der var Tale om at skaffe 5 Mill. Kr. nye Indtægter gennem indirekte Afgifter, og samtidig erklærer man her i Dag fra denne Talerstol, at Venstre ikke kan gaa med til nogen af de direkte Afgifter, der her er foreslaaet. Venstre melder altsaa fuldkommen Pas; trods deres tidligere Tilsagn, eller hvad man vil kalde det, erklærer de nu: Vi gaar ikke med til indirekte Afgifter, og vi gaar heller ikke med til direkte Afgifter.

Hvad det konservative Parti angaar, er det jo muligt, at man kunde faa det til at gaa med til flere indirekte Afgifter, men som jeg har haft Lejlighed til at sige adskillige Gange: der er Grænser for, hvad der kan opnaas økonomisk gennem indirekte Afgifter, og disse Grænser tror jeg, vi er ganske nær ved i Øjeblikket, netop paa Grund af den svigtende Købeevne, ikke, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fortalte, fordi der er foretaget nogle Forhøjelser i Forbindelse med Kriselovgivning; det er ikke det afgørende; nej, det afgørende er den svigtende Købeevne; thi en Nedgang i Udbyttet af de indirekte Afgifter vilde være kommet, selv om ikke der var sket de Forhøjelser, som er foretaget. Derfor er der ikke paa dette Omraade synderligt mere at gøre, og derfor er man nødt til at gaa til de direkte Afgifter, som man i hvert Fald ved er langt sikrere end de indirekte.

Det synes i det hele taget mærkeligt, at man fra konservativ Side ikke har Forstaaelsen af, et en Fortsættelse med Paalæg af indirekte Afgifter ikke giver Resultater og i Virkeligheden i det lange Løb bidrager til at kompromittere Tanken om indirekte Afgifter. Jeg har aldrig principielt været begejstret for de indirekte Afgifter, jeg har kendt deres Svagheder før,

og naar jeg nu ser, hvorledes de virker, er det kun, som jeg for mit Vedkommende ventede og maatte vente ifølge hele mit Syn paa disse Afgifter. Men det konservative Folkeparti staar jo principielt paa de indirekte Afgifter som Basis, og for dem synes jeg, det er langt mere nødvendigt politisk set at sørge for, at dette Skattegrundlag ikke bliver saa kompromitteret, at der ikke mere er et Menneske i Danmark, som tør vove at sætte Lid til det.

Jeg skal derefter komme med nogle Ord med Hensyn til de mere specielle Bemærkninger, som er fremsat af de to ærede Ordførere henholdsvis for Venstre og det konservative Folkeparti. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mente, at man burde indvinde de Penge, der her er Tale om at indvinde, ved Besparelser. Ja, dette Ord „Besparelse“ har jo spillet en stor Rolle i Venstres Politik i de senere Aar, men jeg maa sige, det er jo ogsaa kun et Ord, der har aldrig nogen Sinde været Handling fremme i den Forstand, at man har foreslaaet, hvorledes saadanne Besparelser skulde tilvejebringes. Man foreslog sidste Aar, saa vidt jeg husker, meget højtideligt, at der skulde nedsættes en parlamentarisk Kommission, som skulde undersøge de frie Bevillinger paa Finansloven. Jeg husker ikke, om jeg sagde, den Gang dette Spørgsmaal blev behandlet, men jeg tænkte det i hvert Fald, at det var et noget stort Apparat at stille op overfor Spørgsmaalet om de frie Bevillingers eventuelle Nedsækning med 10 pCt. yderligere. Det kan jo ikke redde Finansloven, de Beløb, der er Tale om i saa Henseende, er saa forholdsvis forsvindende, at de praktisk ikke spiller nogen økonomisk Rolle. Og jeg maa maaske minde om, at Regeringen netop paa dette Omraade, med Hensyn til de frie Bevillinger, er gaaet meget skarpt frem og to Gange har foreslaaet ekstraordinære Nedsækninger, og at man fra Venstre adskillige Gange har protesteret paa enkelte Punkter mod de foreslaaede Nedsækninger. Det er altsaa ikke en positiv Politik, der er ført af Venstre, sigtende paa reelle Besparelser, det er en negativ Politik paa adskillige Omraader, hvor Regeringen har fremsat Forslag om Nedsættelse af Udgifter — jeg ser her bort fra de Forslag, der er stillet vedrørende de militære Udgifter, men paa andre Punkter, hvor vi har stillet Forslag om Nedsættelse af Udgifter, har man fra Venstre modsat sig Forslagene. Det er de eneste positive Eksempler, der foreligger paa Handling fra Venstres Side. Ellers har deres Beparelsestendenser kun givet sig Udtryk i Ord. Og